Daune morale. Persoană privată de libertate. Admitere

Curtea de Apel Cluj, Secţia I-a civilă, decizia civilă nr.386/A din 5 martie 2015

Prin sentinţa civilă nr. 516 din 4 noiembrie 2014 a Tribunalului Cluj, pronunţată în dosarul nr. …/117/2013, a fost respinsă excepţia inadmisibilităţii acţiunii invocată de pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanţelor Publice. A fost admisă în parte acţiunea civilă formulată de reclamantul G.R.I., împotriva pârâtului Statul Român prin Ministerul Finanţelor Publice, şi în consecinţă: A fost obligat pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanţelor Publice să-i plătească reclamantului G.R.I. suma de 30.000 lei cu titlu de daune morale. Pentru a pronunţa această sentinţă, tribunalul a reţinut următoarele: În ceea ce priveşte excepţia inadmisibilităţii acţiunii invocată de pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanţelor Publice tribunalul a respins-o pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare: Potrivit art. 504 alin 2 C proc. pen., are dreptul la repararea pagubei şi persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată de libertate ori căreia i s-a restrâns libertatea în mod nelegal, alin 3 din stipulând că privarea sau restrângerea de libertate în mod nelegal trebuie stabilită, după caz, prin ordonanţă a procurorului de revocare a măsurii privative sau restrictive de libertate, prin ordonanţă a procurorului de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale pentru cauza prevăzută în art. 10 alin. 1 lit. j) ori prin hotărâre a instanţei de revocare a măsurii privative sau restrictive de libertate, prin hotărâre definitivă de achitare sau prin hotărâre definitiva de încetare a procesului penal

pentru cauză prevăzuta în art. 10 alin. 1 lit. j). În condiţiile în care reclamantul şi-a întemeiat acţiunea pe dispoziţiile legale anterior evocate nu au putut fi reţinute ca fiind pertinente susţinerile pârâtului potrivit căruia demersul reclamantului este inadmisibil, întrucât acesta nu a fost niciodată condamnat şi apoi achitat, această ipoteză fiind imaginată de legiuitor la art. 504 alin 1 Cod. proc. pen. De asemenea, nu a fost primită ca fiind întemeiată susţinerea pârâtului potrivit căruia reclamantul este îndreptăţit la despăgubiri doar în ipoteza în care procesul penal ar fi încetat în temeiul art.10 lit j C pr pen, în condiţiile în care reclamantul, a invocat în susţinerea construcţiei juridice existenţa unei hotărâri definitive de achitare, făcâd trimitere la dispoziţiile art.504 alin 3 C pr pen. În ceea ce priveşte fondul cauzei, tribunalul a apreciat că demersul judiciar al reclamantului este parţial fondat pentru următoarele considerente: Verificându-se hotărârile judecătoreşti depuse la dosarul cauzei, tribunalul a constatat că starea de fapt expusă de către reclamant în considerentele cererii de chemare în judecată corespunde realităţii. Astfel, aşa cum s-a reţinut în sentinţa penală nr. 121/D/2008 pronunţată în şedinţa nepublică din data de 05.03.2008 de către Tribunalul Cluj în dosarul nr. …/117/2007, prin încheierea penală nr. 47/C/2007 din data de 30.03.2007 pronunţata de Tribunalul Cluj – Secţia Penala a dispus luarea măsurii arestării preventive a inculpaţilor, printre care şi reclamantul din prezenta cauză, iar ulterior, măsura arestării preventive a fost prelungită prin încheierea penala nr.58/C/2007 până la data de 27.05.2007. După înregistrarea dosarului la instanţa de judecata la data de 25.05.2007 s-a procedat la verificarea legalităţii şi temeiniciei măsurii arestării preventive potrivit dispoziţiilor art. 3001 C.P.P., măsura arestării preventive fiind menţinută. Împotriva acestei soluţii de menţinere a măsurii arestării preventive inculpaţii, printre care şi reclamantul a declarat recurs, acesta fiind respins ca nefondat prin Decizia penală nr. 335/31.05.2007 pronunţata de Curtea de Apel Cluj. La termenele

de judecată din datele de 21.06.2007 şi 09.08.2007 măsura arestării preventive a fost menţinută faţă de inculpaţi, respingându-se totodată şi cererile de înlocuire a acestei măsuri cu m măsura obligării de a nu părăsi ţara.

La termenul de judecată din data de 27.08.2007 s-a dispus faţă de reclamantul G.R.I. înlocuirea măsurii arestării preventive cu obligarea de a nu părăsii localitatea, instanţa considerând ca temeiurile care au stat la baza luării măsurii arestării preventive faţă de acesta(filele 17-22 din dosar). Prin Sentinţa penală nr. 121/D/2008 pronunţată în şedinţa nepublică din data de 05.03.2008 de către Tribunalul Cluj în dosarul nr. …/117/2007, în baza art. 334 instanţa a dispus schimbarea încadrării juridice din infracţiunea de trafic de persoane prev. de art. 12 alin. 1 şi alin. 2 lit. a din Legea 678/2001 modificată prin Legea 287/2005 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.P., reţinuta în sarcina reclamantului, în infracţiunea de lovire, prev. de art. 180 alin. 1 CP. faţă de partea vătămata N.P.. Cu privire la această infracţiune, instanţa prin aceeaşi sentinţă a dispus în temeiul art. 11 pct.2 lit. b raportat la art. 10 lit. h C.P.P. încetarea procesului penal pornit împotriva reclamantului, ca urmare a retragerii plângerii prealabile(fila 53 din dosar) Prin aceeaşi sentinţă, instanţa, în baza art. 11 pct.2 lit. a raportat art. 10 lit. c C.pr pen., a dispus achitarea reclamantului G.R.I. sub aspectul săvârşirii infracţiunii de trafic de minori prev. şi ped. de art.13 alin. 1, 2 şi 3 din Legea nr. 678/2001, modificata prin Legea nr. 287/2005 cu aplicarea art.41 alin.2 Cod penal(fila 54 verso din dosar). În baza art. 11 pct. 2 lit. a raportat la art. 10 lit. d, instanţa a dispus achitarea reclamantului sub aspectul săvârşirii infracţiunii de constituire, conducere, aderare şi sprijinire a unui grup infracţional organizat prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003. Prin sentinţa anterior menţionată a fost revocată faţă de reclamantul G.R.I. măsura obligării de a nu părăsi ţara instituită prin încheierea penală din data de 03.12.2007. Sentinţa penală nr. 121/D/2008 pronunţată în şedinţa nepublică din data de 05.03.2008 de

către Tribunalul Cluj în dosarul nr. …/117/2007 a rămas definitivă, fiind respins atât apelul declarat împotriva acestei sentinţe prin Decizia penală nr. 74 pronunţată în şedinţa nepublică din data de 23.11.2010 de către Curtea de Apel Suceava în dosarul cu nr. …/117/2007, cât şi recursurile declarate împotriva acestei decizii prin Decizia penală pronunţată de înalta Curte de Casaţie şi Justiţie la data de 05.12.2012(fila 97 din dosar). Având în vedere starea de fapt anterior expusă, tribunalul a conchis că în speţă sunt pe deplin aplicabile dispoziţiile art. 504 alin 2 şi 3 C pr pen. În esenţă, textul legal menţionat anterior are dispoziţii clare, neechivoce, în sensul că Statul Român este obligat la despăgubiri pentru arestarea sau deţinerea persoanei în cazul în care procesul penal este soldat cu o soluţie de achitare, cum este cazul în prezenta speţă, soluţia de achitare însemnând automat, în concepţia legiuitorului român, că arestarea sau deţinerea pe parcursului procesului penal a fost nelegală, aşa cum rezultă din interpretarea coroborată a celor două alin. 2 şi 3 ale art.504 C pr pen. În ceea ce priveşte solicitarea reclamantului privind plata de despăgubiri sub formă de daune morale tribunalul a constatat că sunt întemeiate în parte pretenţiile reclamantului, raportat la durata arestării preventive şi a măsurii de a nu părăsi localitatea, respectiv ţara, precum şi la prejudiciul moral suferit de acesta, suma de 30.000 lei reprezentând o sumă suficientă şi cu caracter rezonabil aptă de a reprezenta o compensare pentru prejudiciul moral suferit de reclamant. În determinarea cuantumului daunelor morale dispoziţiile legale incidente în materie nu stabilesc criterii concrete, acest cuantum a fost determinat de instanţă în raport cu datele concrete ale speţei, instanţa a avut în vedere elemente precum: atingerea adusă valorilor care definesc personalitatea umană, valori care se referă la integritatea fizică şi sănătate, la cinste, la demnitate, onoare, prestigiu profesional ş.a. Cu privire la acest prejudiciu moral, efectul negativ priveşte afectarea acelor atribute ale persoanei care influenţează relaţiile sale sociale şi cele care se situează

în domeniul afectiv al vieţii persoanei.

Cu alte cuvinte, dauna morală constă în atingerea adusă acelor valori care definesc personalitatea umană şi se referă la existenţa fizică a omului, sănătatea şi integritatea corporală, la cinste, la demnitate, onoare, prestigiu profesional şi alte valori similare. Din această perspectivă, prin privarea de libertate a reclamantului, acestuia iau fost afectate negativ drepturile şi libertăţile fundamentale, iar suferinţele fizice şi psihice provocate de o asemenea măsură pot şi trebuie să fie reparate prin acordarea unor despăgubiri. Astfel cum rezultă din probatoriul testimonial administrat în cauză, după eliberare reclamantul era o persoană complet schimbată, era mai retras, chiar foarte retras, nu mai era acea persoană comunicativă, era cărunt. Toţi cei trei martori audiaţi în prezenta cauză au relevat că în momentul ridicării reclamantului din casă de către organele de poliţie şi ulterior, pe parcursul menţinerii arestării preventive, copii acestuia au avut de suferit, erau speriaţi şi şocaţi. Astfel, martorul M.E.C. a precizat că în condiţiile în care îi întreba cineva unde este tatăl lor, copiii începeau să plângă, în timp ce martorul G.S.D. a relevat că ştie de la soţia reclamantului că minorii au suferit un şoc şi au fost duşi la psiholog pentru a depăşi mai uşor acest incident. De asemenea, din aceeaşi perspectivă, martorul M.A. a precizat că un coleg de şcoală al unuia dintre copii reclamantului i-a spus acestuia că „tatăl tău este un puşcăriaş”, ocazie cu care copilul reclamantului s-a supărat foarte tare, fiind marcat de spusele colegului său. În aceste condiţii, tribunalul a conchis că măsura arestării preventive aplicată reclamantului, ulterior infirmată de către instanţa de judecată a determinat, din perspectiva situaţiei familiale, pentru reclamant o adevărată traumă psihică. Aşa cum s-a menţionat anterior, ulterior eliberării atitudinea reclamantului faţă de membrii familiei sale s-a schimbat foarte mult, acesta s-a izolat în sine refuzând o comunicare cu cei apropiaţi şi cu prietenii săi. Acuzaţiile aduse reclamantului au produs în cadrul

comunităţii un efect negativ, atitudinea acesteia răsfrângându-se asupra reclamantului, acesta simţindu-se izolat şi blamat în cadrul comunităţii în care trăieşte. De asemenea este de remarcat faptul că urmare a aplicării măsurii arestării preventive situaţia financiară a familiei reclamantului a scăzut în mod simţitor, aceasta în condiţiile în care toate afacerile pe care le derula reclamantul anterior arestării sale s-au năruit. Martorul M.A. a precizat că în perioada arestării a fost afectată situaţia financiară a familiei reclamantului, întrucât i s-au stricat toate afacerile fiind închise sălile de jocuri, magazinele alimentare, aspect relevat şi de către martorul M.E.C.. Traumatizant a fost pentru reclamant şi mediul de detenţie pe o perioadă destul de îndelungată având în vedere şi soluţia finală de achitare de sub învinuirea săvârşirii infracţiunii de care a fost acuzat precum şi consecinţele produse de această situaţie faţă de familia sa, aceasta trecând prin reale dificultăţi materiale. Nu în ultimul rând, toţi martorii au relevat, prin depoziţiile lor, că ulterior aplicării măsurii arestării preventive reclamantul a început să aibă probleme de sănătate având mai multe boli, respectiv diabet zaharat, hipertensiune, probleme cu inima, hemoroizi şi apnee în somn ceea ce presupune că, reclamantul de mai multe ori, povestind cu el, stă 5 minute şi apoi adoarme instantaneu, aceste aspecte coroborându-se cu actele medicale existente la dosar(filele 98-108 din dosar, respectiv filele 120-138 din dosar). Raportat la toate probele existente în dosar, anterior evocate, tribunalul a concluzionat că arestarea preventivă, desfăşurarea procesului penal în faza urmăririi penale şi în cele trei faze ale judecăţii au afectat prestigiul profesional şi social al reclamantului, sănătatea şi starea sa psihică, pe membrii familiei sale astfel a acordat în favoarea acestuia o despăgubire în cuantum de 30.000 lei cu titlu de daune morale. Împotriva acestei sentinţe au declarat apel în termenul legal reclamantul şi pârâţii.

Reclamantul G.R.I. a solicitat modificarea sentinţei atacate

în sensul de a fi obligat pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanţelor Publice la plata sumei de 100.000 euro, cu titlu de despăgubiri morale. În motivarea apelului reclamantul a arătat că instanţa de fond reţine în mod corect starea de fapt, în sensul că a fost arestat nelegal în perioada 30.03.2007-12.09.2007, deci 166 zile, iar până la data de 5.03.2008 a fost privat de libertate, instituindu-se în sarcina lui interdicţia de a păsări localitatea şi ţara, că prin eroarea judiciară intervenită au fost lezate drepturile fundamentale ale omului, că a existat o atingere a valorilor care definesc personalitatea umană, că are dreptul la repararea prejudiciului produs. Hotărârea instanţei de fond este nelegală şi netemeinică cu privire la cuantumul despăgubirilor morale acordate de numai 30.000 lei. Astfel, instanţa de fond a apreciat o sumă mai puţin rezonabilă, de aproximativ 190 lei pentru fiecare zi de arest, sumă care nu este întâlnită în practica judiciară din ţara noastră şi nu a apreciat corespunzător efectul produs prin arestarea sa şi interdicţia de a părăsi ţara, asupra situaţiei sociale, profesionale pe plan fizic şi psihic. În sprijinul motivelor invocate prin apel, reclamantul a invocat practică judiciară, a Tribunalului Maramureş şi a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie. Pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanţelor Publice a solicitat schimbarea sentinţei atacate, în sensul admiterii excepţiei inadmisibilităţii acţiunii, cu motivarea că, cererea reclamantului nu se circumscrie cazurilor care dau dreptul la repararea pagubei, conform art. 504 Cor proc. penală. Aceasta, pentru că reclamantul nu a fost niciodată condamnat definitiv şi apoi achitat, astfel că nu este întrunită nici condiţia prev. de art. 504 alin. 3 Cod proc. penală, în sensul că hotărârea definitivă de încetare a procesului penal nu are ca temei legal art. 10 alin. 1 lit. j Cod proc. penală, ci art. 10 lit. h Cod proc. penală, pentru infracţiunea de lovire prev. de art. 180 alin. 1, ca urmare a retragerii plângerii prealabile. Sub aspectul prejudiciului moral, probele administrate în cauză nu au relevat implicaţiile morale pe care durata reţinerii le-ar fi avut asupra reclamantului,

respectiv asupra statutului social de implicaţiile pe plan afectiv legate de reţinerea sa, în condiţiile în care în procesul de apreciere a probatoriului, cu ocazia soluţionării dosarului penal, instanţa de fond a reţinut în mod corect împrejurările faptice concrete, cât şi vinovăţia inculpaţilor. Înscrisurile anexate de reclamant în probaţiune nu conţin un minim de indicii care să facă legătura dintre afecţiunile de care suferă reclamantul şi faptul reţinerii sale. Prin apelul declarat, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – DIICOT Cluj au solicitat desfiinţarea sentinţei atacate, rejudecarea cauzei şi în consecinţă, să se dispună în principal, respingerea ca inadmisibilă a acţiunii formulată de reclamantul G.R.I., iar în subsidiar, respingerea ca nefondată a acţiunii sau reducerea cuantumului sumei la plata căreia a fost obligat Statul Român prin Ministerul Finanţelor Publice pentru următoarele considerente: În ce priveşte fondul cauzei, aprecierile instanţei de fond sunt nelegale şi netemeinicie. În primul rând, instanţa de fond a dat o interpretare greşită cazurilor şi condiţiilor care dau dreptul la repararea pagubei reglementate de art. 504 alin. 3 Cod proc. penală, respingând în mod nelegal excepţia inadmisibilităţii acţiunii. Dispoziţia din art. 504 alin. 3 Cod proc. penală este clară, neechivocă şi de strictă interpretare. Prin urmare, atâta vreme cât reclamantul a fost achitat definitiv doar pentru o parte a activităţii infracţionale ce i-a fost imputată, iar pentru una din faptele deduse judecăţii s-a dispus încetarea procesului penal, dar în alt temei decât cel expres şi limitativ prevăzut de art. 504 alin. 3 Cod proc. penală, respectiv art. 10 lit. h Cod proc. penală, cererea reclamantului nu întruneşte condiţiile legale de admisibilitate. Dreptul la repararea pagubei produse reclamantului se putea naşte doar în măsura în care achitarea sa definitivă se impunea sub aspectul tuturor celor trei infracţiuni deduse judecăţii.

Hotărârea atacată este criticabilă şi sub aspectul temeiniciei, întrucât probele administrate în cauză nu fac

dovada existenţei unei legături de cauzalitate între privarea de libertate a reclamantului şi năruirea afacerilor sale, pe de o parte şi degradarea stării sale de sănătate, pe de altă parte. Martorii audiaţi în cauză au relevat faptul că şi după arestarea preventivă a reclamantului, societăţile comerciale în care acesta avea calitate, au continuat să funcţioneze, că societăţile comerciale au intrat în faliment la o dată mult ulterioară punerii în libertate a reclamantului, acest fapt fiind cauzat cel mai probabil de condiţiile generate de criza economică. Sub aspectul stării de sănătate a reclamantului, actele medicale depuse în susţinerea cererii sale, dincolo de faptul că sunt de dată foarte recentă, nu fac dovada debutului vreuneia dintre bolile de care suferă reclamantul în perioada detenţiei preventive şi nici a legăturii de cauzalitate dintre condiţiile privării de libertate şi natura bolilor de care suferă reclamantul. Prin întâmpinarea depusă, intimatul G.R. s-a opus admiterii apelului declarat de pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanţelor Publice, arătând că motivul invocat nu subzistă, deoarece motivul arestării lui nu-l constituie infracţiunea de lovire, ci celelalte infracţiuni reţinute în sarcina lui pentru care a fost achitat. Mai mult, motivul invocat că el nu a fost niciodată condamnat definitiv şi apoi achitat, astfel că nu ar fi îndeplinite cerinţele art. 504 alin. 3 Cod proc. penală nu prezintă relevanţă juridică, deoarece privarea de libertate există, iar printr-o hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă s-a dispus achitarea lui. Statul Român prin Ministerul Finanţelor Publice a depus la dosar întâmpinare la apelul declarat de reclamant, solicitând respingerea apelului acestuia, invocând aceleaşi motive pe care le-a invocat în declaraţia de apel. Examinând apelurile declarate prin prisma motivelor invocate, curtea apreciază că sunt nefondate şi în consecinţă în baza art. 296 alin. 1 Cod proc. civ., urmează să le respingă pentru următoarele considerente: În ce priveşte apelurile pârâţilor, având în vedere că motivele invocate în susţinerea lor sunt identice, curtea le va analiza împreună. Reclamantul şi-a întemeiat acţiunea pe dispoziţiile art. 504 alin. 2 şi 3 Cod

proc. penală. Art. 504 alin. 2 Cod proc. penală prevede că „are dreptul la repararea pagubei şi persoana care, în cursul procesului penal a fost privată de libertate, ori căreia i s-a restrâns libertatea în mod nelegal”, iar alin 3 al aceluiaşi articol prevede că „privarea sau restrângerea de libertate în mod nelegal trebuie stabilită după caz, prin ordonanţă a procurorului de revocare a măsurii privative sau restrictive de libertate, prin ordonanţa procurorului de scoatere d sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale pentru cauza prevăzută de art. 10 alin. 1 lit. j, ori prin hotărâre a instanţei de revocare a măsurii privative sau restrictive de libertate, prin hotărâre definitivă de achitare sau prin hotărâre definitivă de încetare a procesului penal pentru cauza prev. de art. 10 alin. 1 lit.j”. Din interpretarea acestor dispoziţii legale rezultă că, pentru naşterea dreptului la reparaţie, condiţia cerută de alin. 3 al art. 504 Cod proc. penală este aceea ca privarea sau restrângerea de libertate în mod nelegal să fi fost stabilită printr-o hotărâre definitivă de achitare. Din momentul în care România a devenit parte contractantă a Convenţiei pentru apărarea drepturilor omului şi libertăţilor fundamentale, textele de lege care vizează drepturi şi garanţii care fac obiect de reglementare al acestei convenţii, se interpretează în conformitate cu dispoziţiile acesteia, potrivit principiului preeminenţei dreptului internaţional, consacrat de dispoziţiile art. 11 şi 20 din Constituţia României. Dreptul la libertate şi siguranţă şi dreptul la despăgubiri în situaţia lipsirii nelegale de libertate, este garantat, de asemenea, de art. 5 par. 5 din Convenţie, care condiţionează acordarea de despăgubiri doar de existenţa unei arestări nelegale, fără să fie necesară o hotărâre judecătorească anterioară care să constate nelegalitatea reţinerii sau arestării. În cauză, caracterul nelegal al privării de libertate a reclamantului şi a restrângerii libertăţii acestuia se evaluează prin prisma soluţiei finale pronunţată în cauza penală în care s-au luat aceste măsuri. Astfel, prin încheierea penală nr. 47/C/30.03.2007 pronunţată de Tribunalul

Cluj s-a luat măsura arestării preventive a inculpaţilor, între care şi reclamantul din prezenta cauză, iar ulterior, măsura arestării preventive a fost prelungită prin încheierea penală nr. 58/C/2007, până la data de 27 mai 2007. Măsura arestării preventive a inculpaţilor s-a dispus pentru săvârşirea infracţiunilor de trafic de persoane prev. de art. 12 alin. 1 şi alin. 2 lit. a din Legea nr. 678/2001, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. penal, trafic de minori prev. de art. 13 alin. 1 şi alin. 2 lit. a din Legea nr. 678/2001 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. penal, şi constituire într-un grup infracţional organizat prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 33 lit. a C. penal. După înregistrarea dosarului la instanţa de judecată în data de 25 mai 2007 s-a procedat la verificarea legalităţii măsurii arestării preventive, măsură care a fost menţinută, iar recursul declarat împotriva acestei soluţii a fost respins. La termenele de judecată din data de 21 iunie 2007 şi 9 august 2007, măsura arestării preventive a fost menţinută faţă de inculpaţi şi doar la data de 27 august 2007 s-a dispus faţă de inculpatul G.R.I., reclamantul din prezenta cauză, înlocuirea măsurii arestării preventive cu obligarea de a nu părăsi localitatea. Prin sentinţa penală nr. 121/D/2008 din 5.03.2008 a Tribunalului Cluj, rămasă definitivă prin respingerea apelurilor şi recursurilor declarate împotriva ei, instanţa a dispus schimbarea încadrării juridice din infracţiunea de trafic de persoane prev. de art. 12 alin. 1 şi alin. 2 lit. a din Legea nr. 678/2001 modificată prin Legea nr. 287/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. penal, reţinută în sarcina reclamatului în infracţiunea de lovire prev. de art. 180 alin. 2 C. penal, infracţiune în legătură cu care, instanţa, prin aceeaşi sentinţă a dispus în temeiul art. 11 pct. 2 lit. b cu art. 10 lit. h Cod proc. penală, încetarea procesului penal ca urmare a retragerii plângerii prealabile. Prin aceeaşi sentinţă, instanţa, în baza art. 11 pct. 2 lit. a raportat la art. 10 lit. c Cod proc.pen., a dispus achitarea reclamantului sub aspectul săvârşirii infracţiunii de trafic de minori şi în baza art. 11 pct. 2 lit. a raportat la art. 10 lit. d Cod

proc.pen., achitarea reclamantului sub aspectul săvârşirii infracţiunii de constituire şi sprijinire a unui grup infracţional. Prin sentinţa penală nr. 121/D/2008 a fost revocată faţă de reclamant măsura obligării de a nu părăsi ţara instituită prin încheierea penală din 23.12.2007. Din această hotărâre judecătorească rezultă aşadar că măsura arestării preventive înlocuită ulterior cu măsura de a nu părăsi localitatea a fost luată faţă de reclamant în considerarea săvârşii infracţiunii prev. de art. 12 alin. 1 şi 2 lit. a şi art. 13 alin. 1,2 şi 3 din Legea nr. 678/2001. Aşadar, finalizarea procedurii penale a condus la concluzia lipsei vinovăţiei penale a reclamantului în săvârşirea faptelor reţinute ca infracţiuni, respectiv fapta nu a fost săvârşită de inculpat şi faptei îi lipseşte unul din elementele constitutive ale infracţiunii. Or, tocmai reliefarea unor asemenea împrejurări deschid dreptul persoanei la repararea prejudiciului suferit, ca urmare a privării sau restrângerii de libertate. În concluzia celor reţinute, excepţia inadmisibilităţii acţiunii invocată de pârâţi este nefondată, reclamantul fiind îndreptăţit la repararea prejudiciului moral, prejudiciului de imagine şi de familie suferit. În ceea ce priveşte critica formulată de reclamant şi pârâţi cu privire la cuantumul despăgubirilor acordate, curtea apreciază că este nefondată.

Art. 505 alin. 1 Cod proc. penală stabileşte criteriile în funcţie de care se determină acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul suferit, dar nu stabileşte şi criteriile de cuantificare a acestuia. Acest lucru este pe deplin justificat de faptul că prejudiciul moral nu poate fi stabilit prin rigori abstracte din moment ce el diferă de la persoană la persoană, în funcţie de circumstanţele concrete ale fiecărui caz. Nici Curtea Europeană atunci când acordă despăgubiri morale nu operează cu criterii de evaluare prestabilite, ci judecă în echitate. Curtea apreciază că suma acordată reclamantului cu titlu de despăgubiri morale pentru perioada arestării preventive (30.03.2007 – 27.08.2007) şi interdicţiei

de a nu părăsi localitatea (27.08.2007 – 3.12.2007), este suficientă pentru a oferi o reparaţie completă pentru atingerea adusă onoarei, reputaţiei şi persoanei reclamantului, atât în ceea ce priveşte viaţa sa privată, cât şi cea socială. Aceasta, având în vedere afecţiunile resimţite de persoana reclamantului, constând în izolarea şi refuzul de a comunica cu cei apropiaţi şi cu prietenii săi, de familia acestuia, a cărei situaţie financiară a scăzut în mod simţitor, de trauma psihică suferită de cei trei copii ai reclamantului, care au suferit un şoc în momentul arestării tatălui lor, fiind nevoiţi să urmeze proceduri speciale la un psiholog pentru a depăşi acest incident. Criticile formulate de pârâţi cu privire la faptul că hotărârea instanţei de fond nu este temeinică, întrucât a apreciat în mod greşit că probele testimoniale şi cu înscrisuri administrate în cauză nu fac dovada existenţei unei legături de cauzalitate între privarea de libertate a reclamantului şi năruirea afacerilor sale, că năruirea afacerilor reclamantului s-a datorat crizei financiare, nu pot fi reţinute în totalitate. Chiar dacă solicitările reclamantului prin raportare la prejudiciul pe care l-a încercat prin pierderea unor relaţii comerciale se regăsesc în patrimoniul societăţii comerciale, reclamantului îi revin beneficiile obţinute din calitatea de administrator, astfel că durata de 166 de zile cât a durat arestul şi 205 zile de limitare a posibilităţilor de deplasare, i-au afectat afacerile. De asemenea, chiar dacă actele medicale sunt ulterioare perioadei luării măsurii arestării preventive şi interdicţiei de a părăsi localitatea, bolile de care suferă reclamantul, cum ar fi diabetul zaharat, pot fi consecinţa traumei psihice pe care acesta a suferit-o pe perioada detenţiei.

Sursa: Curtea de Apel Cluj